

Arrest

nr. 215 057 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat A.-S. ROGGHE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E.(...) W.(...) R.(...) E.(...), verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bagdad. U behoort tot de soennitische strekking. Tot eind 2004 woonde u in Bagdad waarna u samen met uw echtgenote (A.(...)-T.(...) L.(...) ov (...)) naar Syrië vertrok. Uw vrouw keerde na enkele jaren terug naar Irak terwijl u in Syrië bleef gezien de huwelijksproblemen die jullie toen kenden. Niettemin keerde u in 2013 terug en besloten u en uw vrouw terug samen te wonen. U ging bij uw schoonbroer in zijn immobiliënkantoor werken. Op 13/06/2014 werd uw schoonbroer ontvoerd door leden van de Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) militie. U dacht dat de weigering van uw schoonbroer om een pand aan een AAH lid te verkopen onder de prijs aan de basis van deze ontvoering lag. Diezelfde dag vielen de AAH leden ook bij uw vader binnen waarbij hij geslagen werd. U besloot naar de Ameriya wijk te verhuizen waar uw broer O.(...) woonde. U vond er werk bij een neef die een sigarettenzaak had en voor wie u sigaretten moest vervoeren. U ging samen met 2 anderen sigaretten halen in de El Kifagh wijk waar u zich als sjiet voordeed en stelde dat de sigaretten naar de Al Saydiya wijk zouden vervoerd worden terwijl ze in werkelijkheid naar de Al Ameriya wijk moesten vervoerd worden. Toen jullie op 24/05/2015 van de El Kifagh wijk vertrokken werden jullie onderweg vastgereden door een landcruiser zonder nummerplaat. Hierop stapten mannen in het zwart uit waarna deze jullie beschoten en stelden dat jullie soennieten waren en verkeerdelijk stelden dat de goederen naar Al Saydiya zouden worden gebracht. Daarnaast gaven ze aan u en uw familie te zullen vermoorden. Op dat moment kwam een militair konvooi langs die in de lucht schoot waarna uw belagers wegvluchtten. U diende klacht in tegen onbekenden en wilde ook klacht tegen het lakse optreden van de ordediensten indienen, hetgeen u werd afgeraden door de dienstdoende kapitein. Enkele dagen later werd de klacht tegen onbekenden naar de rechtbank doorgestuurd. Hierna verkocht u al uw eigendommen en vertrok in juni 2015 samen met uw gezin naar Europa en diende op 5/08/2015 een asielaanvraag in België in. Terwijl u samen met uw vrouw en dochter in België verbleef ging de relatie tussen jullie van kwaad naar erger. In april 2016 diende uw vrouw een klacht tegen u in op basis van fysiek geweld tegen uw vrouw en uw dochter en seksueel misbruik van uw dochter. Hierna werd u van centrum verplaatst en kreeg u bovendien een contactverbod opgelegd nadat u een dag werd vastgehouden. Haar schoonbroer die in Nederland woonde raakte bijna direct op de hoogte van de beschuldigingen aan uw adres. Enkele maanden later kreeg uw vader het bezoek van de enige schoonbroer die nog in Bagdad verblijft en er een belangrijke functie binnen de stam bekleedt. Hij stelde dat u en uw vrouw de zaken dienden te lijmen en terug bij elkaar dienden te komen. Een maand hierna kwam hij echter wederom terug bij uw vader met enkele kompanen en maakte duidelijk dat hij niet opgezet was met de beschuldigingen inzake uw dochter en hij u zou doden. Uw vader ontkende de aantijgingen en stelde dat uw vrouw dit enkel voor papieren deed. Niettemin belde hij u hierna op en gaf hij u de schuld van alle problemen. Een maand later kwam de schoonbroer nogmaals langs bij uw vader met de verplichting dat hij u diende te verstoten zodat er geen wraak kon genomen worden indien u door de schoonfamilie zou worden gedood. Uw vader verklaarde u paria waarna uw schoonbroer terug vertrok. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: Uw rantsoenkaart, uw paspoort, uw bewonerskaart, de bewonerskaart van uw broer, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, politionele en gerechtelijke documenten inzake de klachten inzake de ontvoering van uw schoonbroer, de inval bij uw vader en het schietincident waar u het slachtoffer van zou zijn, gerechtelijke documenten inzake de aanklacht tegen u inzake huiselijk en seksueel geweld en een afstandsverklaring van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer enerzijds de AAH militie vreest omwille van de dood van uw schoonbroer en omwille van uw vervoer van sigaretten. Anderzijds vreest u uw schoonfamilie en meer bepaald de schoonbroer die nog in Bagdad verblijft en een bloedwraak tegen u uitriep omwille van het vermeend seksueel misbruik van uw dochter. Echter slaagde u er niet in de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken.

Betreffende de problematiek van uw schoonbroer en het feit dat uw huis werd binnengevallen dient te worden gesteld dat uw verklaringen aangaande de inval dermate incoherent zijn dat er geen geloof aan de inval kan worden gehecht.

Zo verklaarde u dat u tijdens de inval in het huis van uw vader bij uw broer in Ameriya verbleef. Dit was op dezelfde dag als de ontvoering van uw schoonbroer. Diezelfde dag van de inval zou u naar Saydiya geweest zijn waar de feiten zich afgespeeld hadden, er 2 dagen verbleven hebben en nadien teruggekeerd zijn naar Ameriya (CGVS II p.9-10). Naast het feit dat u van de inval bij u thuis geen

enkele melding maakt in de door u op de DVZ ingevulde vragenlijst komt het door u gegeven tijds kader evenmin overeen. U verklaarde er immers dat uw schoonbroer op 12/06/2014 werd meegenomen en dat u op 22/06/2014 Al Saydiya verliet en naar uw broer O.(...) vluchtte die in Al Ameriya woonde (DVZ vragenlijst 3.5). Geconfronteerd met het verschil van 10 dagen in de vragenlijst tussen het incident met uw schoonbroer en uw vlucht naar uw broer met uw verklaringen dat dit maar een periode van 2 dagen behelsde, kwam u niet verder dan te stellen dat het 2-3 dagen was (CGVS II p.9-10). Gezien het grote tijdsverschil in een cruciale periode in uw relaas zet dergelijke tegenstrijdigheid reeds de geloofwaardigheid van de inval bij u thuis op de helling. Ook tijdens het derde onderhoud werd op de kwestie teruggekomen. U verklaarde dat u na het horen dat uw schoonbroer was ontvoerd terugkeerde naar Saydiya. Na 3-4 dagen werd u door buurtbewoners gewaarschuwd dat ze u ook misschien zouden meenemen gezien u samen met uw schoonbroer werkte. U vertrok vervolgens op 22 of 23/06 naar Ameriya (CGVS III p.6). Daar waar u tijdens uw tweede onderhoud duidelijk vasthoudt aan uw verklaringen dat u nog slechts 2-3 dagen na de ontvoering en de inval bij u thuis in de wijk verbleef, houdt u tijdens uw derde verzoek dan weer vast aan uw verklaringen uit de vragenlijst hetgeen u tijdens uw tweede verzoek nog expliciet ontkende.

Voorts was u eveneens tegenstrijdig over de inval zelf bij u thuis. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud meermaals dat uw vader bij de inval geslagen werd en dit eveneens het geval was met uw zus (CGVS I p.5). Tijdens het tweede onderhoud werd uitdrukkelijk gevraagd of er sprake was van fysiek geweld hetgeen u ontkende en enkel aangaf dat ze onbeleefd tegen uw vader waren. Gevraagd of die mannen geduwd, geslagen of iemand pijn hadden gedaan, ontkende u dit wederom en gaf aan dat uw vader enkel 'aan de kant werd gezet'. Nogmaals gevraagd of hij dan geslagen werd ontkende u dit. Geconfronteerd met uw duidelijke verklaringen betreffende het gegeven dat uw vader werd geslagen gaf u enkel aan dat hij opzij werd geduwd hetgeen toch een wezenlijk verschil is met uw initiële verklaringen hieromtrent (CGVS II p.11). Ook tijdens het derde onderhoud werd op de inval teruggekomen. Opvallend genoeg geeft u hier in tegenstelling tot het vorige onderhoud uit eigen beweging aan dat ze het huis waren binnengestormd en uw vader hadden geslagen. Naast het feit dat u niet meer terugkomt op uw zus die ook geslagen zou geweest zijn, wordt u wederom geconfronteerd met uw vorige verklaringen waarbij u de ene keer stelt dat ze geslagen werden om dit de volgende keer te ontkennen en dit nu uiteindelijk terug te beamen. U stelde hierop dat het 'enkel de taal is die verandert' en dat uw vader weggeduwd werd en dus niet echt werd geslagen, maar gewoon weggeduwd (CGVS III p.10). Niettemin waren de vragen van die aard dat ze genoeg ruimte tot nuancering toelieten (cfr onderhoud II) en het uw verklaringen zijn die telkenmale wijzigen. Het is weinig ernstig de ene keer expliciet aan te geven dat uw vader geslagen werd om dit de andere keer te ontkennen. Uit uw antwoorden blijkt dat u duidelijk zelf de distinctie maakt tussen iemand wegduwen en iemand slaan. Dergelijke volatilité in uw verklaringen ligt in het licht van voorgaande waarbij u telkenmale uw verklaringen aanpast aan een bepaalde versie van de door u beschreven feiten.

In het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de inval bij u thuis en de periode die u nadien nog in de wijk hebt verbleven, kan niet worden ingezien dat u omwille van uw schoonbroer gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Irak gesteld dat de ontvoering van uw schoonbroer effectief plaatsvond.

Zo verklaarde u verder dat uw schoonbroer de volmacht van een soennitische vriend had gekregen betreffende een eigendom gezien deze persoon naar het buitenland was gevlucht. Iemand van AAH zou het pand willen bemachtigen en daar een veel te lage prijs voor geven. Op vraag van de eigenaar wordt het bod geweigerd door uw schoonbroer waarna hij ontvoerd werd. Uit uw verklaringen blijkt ten eerste dat u met de verkoop, of het stuklopen hiervan, niets te maken had. U verklaarde immers dat u met de verkoop niets te maken had, u niet betrokken was bij de ruzies omtrent de verkoop en u geen persoonlijk contact hebt gehad met de vervolgers van uw schoonbroer. Kortweg gesteld, u speelde geen enkele rol in die verkoop (CGVS III p.8-9). Tekenend hierbij is uw tegenstrijdige verklaring betreffende de persoon die het pand wilde kopen. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud dat de naam van de koper H.(...) A.(...) S.(...) betrof terwijl u tijdens het derde onderhoud van A.(...) H.(...) spreekt. Toen tijdens ditzelfde onderhoud naar een familienaam werd gevraagd gaf u te kennen dat hij er geen had. Gevraagd waarom u schijnbaar 2 verschillende namen geeft of minstens onvolledige verklaringen hierover aflegt, gaf u na veel ontwijken uiteindelijk aan dat u maar een gewone werknemer was en dat u zelf ook niet weet voor wie verkocht wordt hetgeen evenmin enige verduidelijking brengt in het incoherente karakter van uw antwoorden hieromtrent en uw te verwaarlozen rol in de hele kwestie benadrukt (CGVS III p.7-8).

Gezien uw weinig coherente en vage verklaringen aangaande de aanleiding van de problemen, u de facto geen rol bij de weigering van de verkoop speelde, u incoherente verklaringen aflegde betreffende de inval bij uw vader, de broer van A.(...) nog probleemloos in Bagdad verblijft en u slechts een (gescheiden) schoonbroer bent, kan niet worden ingezien dat u enig risico omwille van de eventuele ontvoering van uw schoonbroer zou lopen bij terugkeer.

Betreffende uw problemen aangaande de sigarettenverkoop dient wederom gesteld te worden dat uw verklaringen dermate incoherent waren dat ook aan deze vervolgingsproblemen geen geloof kan worden gehecht.

Zo legde u incoherente verklaringen af betreffende de confrontatie met de belagers. Tijdens het eerste onderhoud gaf u aan dat jullie werden beschoten en de belagers wegreden toen de ordediensten in de lucht schoten (CGVS I p.15). Tijdens het tweede onderhoud gaf u echter aan dat de belagers in de lucht schoten en de belagers op de vlucht sloegen toen het konvooi van de ordediensten naderde. Nergens maakte u enige melding dat de ordediensten in de lucht schoten, daar gelaten het wezenlijke verschil tussen beschoten worden en belagers die in de lucht schieten (CGVS II p.14). Tijdens het derde onderhoud gaf u dan weer aan dat de belagers naar jullie schoten en de ordediensten in de lucht schoten waarop de belagers wegreden (CGVS III p.15). Het weze duidelijk dat u doorheen de verschillende onderhouds 2 zeer verschillende versies van de feiten geeft hetgeen de geloofwaardigheid van het incident dan ook op de helling zet.

Voorts legde u incoherente verklaringen af betreffende de eerste bedreiging inzake het vervoer van sigaretten en meer bepaald omdat u ze naar Al Ameriya bracht. Tijdens het eerste onderhoud gaf u aan dat er ooit een discussie was met handelaren omdat zij stelden dat uw bestemming niet Saydiya was maar Ameriya. Ze zouden u doden indien u sigaretten naar Ameriya vervoerde. Diezelfde dag vond het incident plaats (CGVS I p.15). Tijdens het tweede onderhoud gaf u dan weer aan dat u 3 dagen voor het incident gevraagd werd voor wie u de sigaretten kocht waarop u repliceerde dat dit voor uw neef in Saydiya was. Het viel u op dat u die dag achtervolgd werd door een auto toen u naar Al-Ameriya reed. De dag van het incident hebt u geen discussie noch spanning met de handelaren gekend. Geconfronteerd met uw verklaringen uit uw eerste onderhoud waarbij u aangaf diezelfde dag nog een bedreiging te hebben gekregen ontkende u dit en stelde dat de discussie 3 dagen voor het incident was en herhaalde dit nogmaals met de vermelding dat de handelaren de dag van het incident reeds uw bestemming wisten (CGVS II p.14-15). Naast het feit dat u hiermee slechts 1 versie bevestigt en hiermee de incoherentie niet opheft, geeft u tijdens het derde onderhoud een derde versie van de feiten. Daar geeft u dan weer aan dat u een dag voor het incident op restaurant gevraagd werd van waar in Saydiya jullie waren waardoor u wist dat jullie voorzichtig moesten zijn. Voor die dag had u nooit problemen, 'integendeel'. Geconfronteerd met uw verklaringen uit het tweede onderhoud stelde u tot 2 keer toe dat het geen 3 dagen voordien was maar een dag (CGVS III p.14). Tijdens het derde onderhoud werd u ook geconfronteerd met uw verklaring uit het eerste onderhoud waarin u stelde voor het incident doodsb bedreigingen te hebben gekregen. Hierop gaf u aan dat dit na het incident was voorgevallen en dat u toen telefonisch door 1 van de handelaren werd bedreigd. Uit uw verklaringen uit het eerste onderhoud blijkt echter dat u persoonlijk en direct werd bedreigd toen u in El Kifagh was. Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u telefonisch werd bedreigd maar ook persoonlijk toen u naar de rechtbank ging hetgeen logischerwijs ook na het incident is (CGVS III p.14). Naast het zeer volatiele karakter van uw verklaringen ter zake blijven de verschillende versies manifest incoherent en ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten.

Nog los van het weinig geloofwaardig karakter van de bedreigingen inzake de sigarettenverkoop kan zich überhaupt de vraag worden gesteld waarom u actueel nog hierdoor geïmponeerd zou worden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw neef nadien geen problemen meer gekend heeft ondanks het feit dat handelaren wisten dat u voor hem werkte en hij bijgevolg de opdrachten gaf (CGVS III p.15-16). Bovendien bent u met deze activiteiten gestopt waardoor niet kan ingezien worden dat u hierom nog jaren nadien zou worden geïmponeerd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u omwille van uw schoonbroer A.(...) noch omwille van de verkoop van sigaretten bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming dient te koesteren.

Ten slotte geeft u aan uw schoonbroer T.(...), die nog in Bagdad verblijft en een belangrijke functie binnen de stam Al –Tameeni heeft, te vrezen omwille van de beschuldiging van seksueel misbruik van uw dochter. Hij zou u bij terugkeer vermoorden om de schande te wreken. Echter slaagde u er wederom niet in deze door u verklaarde vrees aannemelijk te maken.

Zo legde u (wederom) manifest incoherente verklaringen af betreffende de bedreigingen die aan uw adres werden geuit. Bovendien bevat uw relaas een dermate gebrek aan logica die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen tegen u ondanks het reële bestaan van de beschuldigingen inzake het seksueel misbruik van uw dochter.

Zo legt u incoherente verklaringen af over zowel de frequentie als de tijdstippen waarop T.(...) naar uw vader gekomen zou zijn. Gevraagd hoeveel keer T.(...) naar uw vader is gekomen antwoordde u tijdens het derde onderhoud dat T.(...) sinds het begin van het probleem (cfr beschuldiging) 1 keer per maand of per 2 maanden kwam. De laatste keer zou hij minder dan een maand voor het onderhoud zijn gekomen (datum onderhoud 10/02/2017) (CGVS III p.17-18). Tijdens uw laatste onderhoud gaf u dan

weer aan dat T.(...) 3 keer naar uw vader is gekomen. Een eerste keer 2-3 maanden na uw vrijlating (april 2016), een tweede keer een kleine maand nadien en een laatste keer nog een maand later. Ruim gerekend plaatste u dit laatste bezoek dan ook in september 2016 hetgeen uw bewering dat uw vader minder dan een maand voor het derde onderhoud nog een bezoek van T.(...) kreeg weinig coherent maakt (CGVS IV p.7-12). Los hiervan komt het sowieso weinig overtuigend over dat u bij het derde onderhoud niet kon antwoorden op een simpele vraag als hoeveel keer T.(...) gekomen is naar uw vader terwijl dit slechts 3 keer was. Overigens kon u tijdens datzelfde onderhoud ook amper antwoorden op de vraag wanneer u hoorde dat T.(...) voor de eerste keer naar uw vader kwam. U kwam niet verder dan dat het voor het tweede onderhoud was, maar of dit weken of maanden voordien was kon u dan weer niet zeggen (CGVS III p.18-19). Naast het incoherente karakter van uw verklaringen komt het dan ook zeer bevreemdend over dat u tijdens het derde onderhoud de bezoeken van T.(...) amper kunt duiden of plaatsen zowel naar aantal als naar tijdsaanduiding terwijl u daar in het laatste onderhoud dan weer wel in slaagde.

Voorts gaf u tijdens het laatste onderhoud aan dat T.(...) al een tweede keer gekomen was toen uw vader u belde en u hem over de beschuldigingen inzake de aanranding van uw dochter vertelde. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u uw vader voor het eerst op de hoogte bracht van de beschuldigingen rond de aanranding van uw dochter 3-4 maanden na uw vrijlating (CGVS IV p.9-10). Tijdens uw derde onderhoud werd u gevraagd wanneer u uw familie op de hoogte bracht van de beschuldigingen tegen u waarop u stelde dit niet precies te weten maar dat het de dag van het probleem was of erna was dat u 'alles' aan uw vader en broer hebt verteld. Gevraagd of T.(...) toen al was langsgekomen stelde u dit niet te weten. Gevraagd naar een situering van 'het probleem' gaf u aan dat dit na uw vrijlating was en dat O.(...) (uw broer) u belde omdat hij uw vrouw niet kon bereiken waarna u het hem vertelde. Uiteindelijk stelde u dat u bij ditzelfde onderhoud door uw familie toen nog niet op de hoogte was gebracht dat T.(...) al was langsgekomen (CGVS III p.18). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat u uw familie kort na uw vrijlating op de hoogte bracht van alle beschuldigingen. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat de vragen duidelijker en preciezer zijn waardoor er nuanceverschillen zijn (CGVS IV p.14). Echter waren de vragen ook tijdens het derde onderhoud duidelijk en gaf u zelf aan kort na uw vrijlating 'alles' te hebben verteld en niet zoals tijdens uw laatste onderhoud 'slechts' over beschuldiging van slagen. Overigens komt het tijdens derde onderhoud bevreemdend over dat u (initieel) niet kon zeggen of T.(...) al was gekomen toen u over de beschuldigingen aan uw vader en broer vertelde terwijl uit uw laatste verklaringen blijkt dat het tweede bezoek van T.(...) de aanleiding was om uw vader over (al) de beschuldigingen in te lichten. Dat u tijdens het derde onderhoud uiteindelijk oppert dat T.(...) nog niet was gekomen of dat u er minstens nog niet van gehoord had toen u uw vader en broer over alles inlichtte is ook in tegenspraak met uw latere verklaringen hieromtrent (CGVS III p.18).

Dergelijke volatiele, vage en compleet incoherente verklaringen over de bedreigingen die u van uw schoonfamilie kreeg ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien komen uw verklaringen inzake de bedreigingen volstrekt onlogisch over. Uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde dag van uw vrijlating met uw schoonbroer in Nederland heeft gebeld over de beschuldiging inzake de aanranding van uw dochter. U verbaasde zich nog over zijn lauwe, weinig emotionele reactie (CGVS IV p.13). Dat zijn broer, T.(...), enkele maanden later (2 à 3) klaarblijkelijk nog niet op de hoogte zou zijn lijkt dan ook weinig aannemelijk, zeker gezien u stelde dat uw vrouw een goede, normale relatie met haar broers onderhoudt. Integendeel, toen nog ging T.(...) naar uw vader om ervoor te zorgen dat zijn zus en u samen zouden blijven ondanks de problemen in jullie huwelijk. Dat hij dan een maand later, dus 3-4 maanden nadat zijn broer al op de hoogte was, plots aandraaft met doodsb bedreigingen en dergelijke aan uw adres komt dan ook weinig overtuigend over. U bevestigde zelf nogmaals dat uw schoonbroer in Nederland al op de hoogte was van de beschuldigingen inzake de aanranding van uw dochter toen T.(...) voor het eerst naar uw vader ging (CGVS IV p.13). Gevraagd naar enige logische verklaring waarom T.(...) pas zo laat op de hoogte werd gesteld stelde u dit niet te weten. Gezien de weinig verbaasde reactie van uw schoonbroer in Nederland dacht u dat het opgezet spel was georganiseerd door uw schoonbroers teneinde papieren te verkrijgen voor uw zus (CGVS IV p.13). Naast het vergezochte karakter van dit vermoeden kan desgevallend niet ingezien worden wat u van uw schoonbroer T.(...) te vrezen heeft indien het inderdaad allemaal opgezet spel zou zijn geweest. Dergelijk totaal gebrek aan logica ligt dan ook in de lijn van voorgaande vaststellingen.

Dat u beschuldigd werd van fysiek en seksueel misbruik ten aanzien van uw minderjarige dochter wordt niet in twijfel getrokken. Echter zijn uw verklaringen aangaande de bedreigingen van uw schoonfamilie niet geloofwaardig en dient erop gewezen worden dat het CGVS de verklaringen van uw vrouw inzake de problemen die zij met haar broer in Irak kende wel geloofwaardig acht en in het licht van voorgaande redelijkerwijs kan besloten worden dat T.(...) zich in de hele kwestie rond de beschuldigingen tegen u (minstens) afzijdig houdt. U hebt evenmin enige bedreiging ontvangen van haar familie in Europa hetgeen ook bevreemdend zou zijn indien dit om een erekwestie zou gaan. U gaf aan dat u enkele maanden geleden werd vrijgesproken hetgeen naar de inschatting van uw vrees naar Irak weinig

relevant is, integendeel, gezien er dan nog minder elementen zijn die een erewraak tegen u aannemelijk maken. Uit het opgevraagde vonnis blijkt dat u inderdaad werd vrijgesproken van seksueel misbruik van uw dochter gezien er gerede twijfel over uw schuld bestaat. U werd wel schuldig bevonden aan fysiek en psychologisch geweld tegen zowel uw vrouw als tegen uw minderjarige dochter (geboren in 2004). De rechtbank tilde hier zeer zwaar aan en stelt dat het om zware feiten gaat die getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw directe naasten. Een bijkomend verzwarend element is dat het gaat om intimi binnen uw familie die reeds kwetsbaar waren door jullie situatie en geschiedenis. Voor deze ernstige feiten met verzwarende omstandigheden werd u dan ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden en 3 jaar met uitstel en het betalen van een aanzienlijke schadevergoeding. Een kopie van het vonnis werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat uw vrouw en uw dochter wel door het Commissariaat-generaal als vluchteling werden erkend op basis van gender-gerelateerde redenen hetgeen losstaat van de vrees die u bij terugkeer aanhaalt. Elk dossier dient op persoonlijke wijze en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn

uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïdendeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatste in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12,

van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw rantsoenkaart, uw paspoort, uw bewonerskaart, de bewonerskaart van uw broer, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte betreffen allen documenten die inzage geeft in uw persoonlijke gegevens en uw herkomst hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

De politionele en gerechtelijke documenten inzake de klachten inzake de ontvoering van uw schoonbroer, de inval bij uw vader en het schietincident waar u het slachtoffer van zou zijn kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin ombuigen gezien de zeer hoge graad van corruptie in Irak hetgeen maakt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. De bewijskracht van dergelijke documenten is dan ook zeer relatief en weegt dan ook niet op tegen de zwaarwichtige vaststellingen die in bovenstaande werden gedaan.

De documenten inzake de beschuldigingen in België worden in bovenstaande niet in twijfel getrokken noch de inhoud van het vonnis.

De afstandsverklaring van uw vorige advocaat toont enkel dit aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

In zijn middel bevestigt verzoeker de versie van zijn asielrelaas waarbij zijn schoonbroer op 13 juni 2014 werd ontvoerd en zijn vader op dezelfde dag werd aangevallen. Verzoeker meent dat zijn vader niet werd geslagen maar hevig werd geduwd en dat de milities hem gevangen namen en onder schot hielden. Ook zijn jonge zus M. werd geduwd. Volgens verzoeker ging het niet werkelijk om slagen, maar toch om een vorm van geweld. 10 dagen na de ontvoering, zo stelt verzoeker, had hij een nieuwe job in de al Ameriyah-wijk gevonden en werd hij op de weg door de AAH-militie aangevallen. De militieleden hielden hun wapens op verzoeker gericht en het militaire konvooi schoot in de lucht om de aanvallers te verjagen.

Verzoeker stelt dat hij na de gerechtelijke problemen ook door zijn schoonfamilie werd bedreigd. Verzoeker beweert dat hij de aanklacht betwist en dat er een vonnis is, maar dat hij niet wist dat hij in beroep kon gaan.

In zijn middel is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal te veel waarde hecht aan het vonnis van de correctionele rechtbank, terwijl dit vonnis volgens hem niet relevant is voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal zich niet op dit vonnis mag baseren en worden de overwegingen van het vonnis door de commissaris-generaal verkeerd geïnterpreteerd. Verzoeker citeert vervolgens een aantal overwegingen uit het vonnis dat het relaas van verzoeker ondersteunt. Uit deze zinsneden uit het vonnis blijkt dat de relatie zich in een crisis bevond en dat er sprake was van wederzijds geweld, dat door verzoekers vrouw en haar broer werd opgeblazen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij geheugenproblemen heeft en getraumatiseerd is geraakt door de problemen in Irak én door de problemen in België. Verzoeker vindt het correctionele vonnis zeer onrechtvaardig en vecht tegen een depressie. Uit een aantal wetenschappelijke publicaties leidt verzoeker af dat bepaalde psychische toestanden een stoornis van het geheugen tot gevolg hebben en dat met de psychische problemen van hemzelf rekening gehouden diende te worden.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming acht verzoeker de redenering van de verwerende partij onjuist en meent hij dat er in Bagdad wel degelijk een uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In dit verband verwijst verzoeker naar zijn specifiek profiel en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de persoonlijke omstandigheden worden betrokken bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. In dit verband wijst verzoeker op het gegeven dat hij soenniet is en uit de landeninformatie blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van de meer individuele vormen van geweld die worden gepleegd door de sjiitische militieën.

2.2. Nieuwe elementen

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest toe van psychologe S. O. van 18 juli 2018 waarbij wordt bevestigd dat hij sedert 14 mei 2018 een begeleiding volgt met een frequentie van twee sessies per maand.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerst plaats vastgesteld dat er geen bijzondere procedurele noden voorhanden zijn. De commissaris-generaal merkt op dat verzoeker enerzijds de militie Asa'eb Ahl al Haq (hierna: AAH) vreest naar aanleiding van de ontvoering van zijn schoonbroer en het transport van sigaretten, en anderzijds zijn schoonfamilie omwille van een bloedwraaksituatie op grond van vermeend seksueel misbruik van zijn dochter.

Met betrekking tot de ontvoering van zijn schoonbroer door leden van de AAH-militie en de inval in het huis van zijn vader wordt in de beslissing gewezen op de incoherente verklaringen van verzoeker betreffende de chronologie van de feiten en de tegenstrijdigheden betreffende het gebruik van fysiek geweld ten tijde van de inval in het huis van zijn vader.

Tevens bleek dat de ontvoering van verzoekers schoonbroer verband hield met zijn volmacht om een pand te verkopen, waarin ook iemand van AAH geïnteresseerd was, die echter een veel te lage prijs bood. Verzoeker zelf bleek evenwel niets te maken te hebben met deze verkoop waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij om die reden een risico zou lopen bij een terugkeer naar Irak.

Aangaande het vervoer van sigaretten merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen. Daarnaast wordt opgemerkt dat de vrees omwille van het vervoer van sigaretten niet langer actueel is omdat verzoeker met deze activiteiten gestopt was.

Naar aanleiding van de vrees van verzoeker voor zijn schoonbroer T. omwille van de beschuldigingen van seksueel misbruik van zijn dochter in 2016, werd gesteld dat zijn verklaringen weinig logisch zijn. De commissaris-generaal concludeert dat de schoonbroer T. zich in de hele kwestie rond de beschuldigingen tegen verzoeker afzijdig houdt en verzoeker geen bedreigingen heeft ontvangen van de familieleden van zijn echtgenote die in Europa verblijven, hetgeen bevreemdend overkomt aangezien het om de familie-erf gaat. In de beslissing wordt kort verwezen naar de correctionele veroordeling van verzoeker waaruit blijkt dat hij werd vrijgesproken van seksueel misbruik, maar veroordeeld werd wegens fysiek en psychologisch geweld ten aanzien van zijn partner en zijn minderjarige dochter. De commissaris-generaal stipt aan dat verzoekers echtgenote en dochter werden erkend omwille van gender-gerelateerde motieven, die losstaan van de door verzoeker aangehaalde vrees.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De commissaris-generaal merkt voorts op dat er geen persoonlijke omstandigheden werden aangetoond waardoor verzoeker een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

De persoonsgegevens van verzoeker en de neergelegde documenten die daarop betrekking hebben, worden door de commissaris-generaal niet in twijfel getrokken. Naar aanleiding van de neergelegde gerechtelijke documenten wordt in de beslissing gewezen op de hoge graad van corruptie in Irak waardoor de bewijswaarde van deze stukken gering is.

2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.6. Verzoeker voert onder andere de schending aan van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. In zijn middel bevestigt verzoeker één van de versies van de vervolgingsfeiten. Blijkens de gegevens van het administratief dossier maakte verzoeker evenwel aanvankelijk enkel gewag van de ontvoering van zijn schoonbroer A. door militieleden van AAH op 12 juni 2014 omwille van de verkoop van een huis en van bedreigingen door militieleden op 22 april 2015 naar aanleiding van het transport van sigaretten (AD, stuk 35, Vragenlijst CGVS, 5 februari 2016, vraag 5). Slechts ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat op de dag van de ontvoering er 's nachts om 3 u troepen zouden zijn binnengevallen bij zijn vader en dat zijn vader en zijn zus M. werden geslagen (AD, stuk 24, gehoorverslag CGVS I, 11 juli 2016, p. 5, 15 en 16). Later ontkende verzoeker dat er fysiek geweld zou zijn gebruikt bij deze inval (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 9 augustus 2016, p. 11). Tijdens het derde gehoor zei verzoeker dan weer dat zijn vader werd geslagen, maar verklaarde hij niets over het feit dat zijn zus ook geslagen werd (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS III, 10 februari 2017, p. 10-11). Door in zijn verzoekschrift nogmaals te stellen dat zijn vader en zijn zus hevig geduwd werden, maar niet geslagen, slaagt verzoeker er niet in zijn tegenstrijdige verklaringen over de gebeurtenissen gedurende de nachtelijke inval op te heffen.

2.5.8. Voorts beschrijft verzoeker dat hij 10 dagen na de ontvoering op de weg werd bedreigd door militieleden van AAH bij de uitoefening van zijn nieuwe job als transporteur van sigaretten voor zijn neef in de al Ameriya-wijk. Verzoeker brengt echter niets in tegen de pertinente overweging van de commissaris-generaal dat de vrees van verzoeker omwille van de verkoop van sigaretten niet langer actueel is omdat zijn neef nadien geen problemen meer kende en verzoeker met deze activiteiten gestopt is, waardoor het weinig aannemelijk is dat hij thans nog zou worden geviséerd omwille van zijn activiteiten als transporteur enkele jaren geleden.

2.5.9. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.5.10. In zijn middel gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat de commissaris-generaal zijn beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming zou hebben laten beïnvloeden door het vonnis van de correctionele rechtbank van Luxemburg, afdeling Marche en Famenne van 11 oktober 2017 (AD, stuk 34, Landeninformatie, vonnis). In de bestreden beslissing wordt het vonnis louter ten informatieve titel vermeld en wordt nergens betwist dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote zich in een crisis bevond. Verzoeker stelt dat hij de feiten betwist en onwetend was over de mogelijkheid om in beroep te gaan. Aangezien verzoeker definitief werd veroordeeld wegens het toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn minderjarige dochter en echtgenote, dienen deze feiten bewezen te worden geacht. Het gegeven dat verzoeker zelf dit vonnis als zeer onrechtvaardig beschouwd, doet hieraan geen afbreuk aangezien verzoeker niet in beroep is gegaan, hoewel hij in het kader van deze procedure juridische bijstand van een advocaat genoot.

2.5.11. De veroordeling door de correctionele rechtbank staat echter los van de verwarrende verklaringen die verzoeker aflegt over de bedreigingen die hij zou riskeren vanwege zijn schoonbroer T. Uit het verslag dienaangaande (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 mei 2018), blijkt dat verzoeker geen duidelijk beeld kan schetsen van de wijze waarop T. op de hoogte zou zijn geraakt van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Uit zijn verklaringen kan vooral worden opgemaakt dat verzoekers vader zich van hem wenst te distantiëren, maar kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker omwille van het *intra*-familiaal geweld en de beschuldigingen van zedenfeiten ten aanzien van zijn dochter het slachtoffer zal worden van represailles vanwege zijn schoonfamilie.

2.5.12. In zijn middel voert verzoeker trauma's en geheugenproblemen aan. Aan de hand van het aan het verzoekschrift toegevoegde attest van de psychologe (Verzoekschrift, bijlage 3) kan niet worden opgemaakt welke psychologische problemen de aanleiding vormen voor de begeleiding door de psychologe. De psychologische problemen worden niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier aangezien daarin enkel documenten kunnen worden teruggevonden betreffende de tenlasteneming van kosten die betrekking hebben op tandheelkunde (AD, stuk 33, Documenten, documenten tandzorg). Verzoeker heeft dit stuk nooit eerder ter kennis gebracht aan de commissaris-generaal. Bijgevolg kan verzoeker de commissaris-generaal niet dienstig verwijten dat hij met deze therapie geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Vermits uit de neergelegde stukken niet kan worden afgeleid dat er bij verzoeker sprake is van een stoornis van de geheugenfunctie, zoals hij in zijn middel voorhoudt, slaagt hij er niet in aan te tonen dat de incoherenties in zijn verklaringen zouden kunnen worden toegeschreven aan psychische problemen.

2.5.13. Verzoekers asielrelaas werd op goede gronden ongeloofwaardig bevonden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

"Ernstige schade" wordt in artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet als volgt omschreven:

“§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, is verzoeker in zijn middel van oordeel dat er actueel in Bagdad wel een uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker brengt echter geen landeninformatie aan die zijn stelling ondersteunt.

2.5.15. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 34, Landeninformatie, “*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde de eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bermbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse

autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiietische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.16. In weerwil van verzoekers beweringen concludeert de Raad dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie. Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar het feit dat hij tot de soennitische streek behoort, merkt de Raad op dat dit een gegeven is waardoor verzoeker desgevallend een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van gericht geweld vanwege de sjiietische milities, hetgeen overigens wordt bevestigd in de landeninformatie (AD, stuk 34, Landeninformatie, “*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018, p. 34). Verzoeker heeft echter weinig geloofwaardige verklaringen afgelegd over de door hem aangehaalde bedreigingen vanwege AAH, waardoor het door verzoeker aangehaalde risico ongeloofwaardig werd bevonden. De religieuze achtergrond van verzoeker kan echter niet worden beschouwd als een “*persoonlijke omstandigheid*” die een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld, dat alle inwoners van Bagdad op gelijkaardige wijze treft (*ibid.*).

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN